

Wintervlam

Rosemary Hart

Wintervlam

is een uitgave van

Rosemary Hart Books

Copyright © 2025 Rosemary Hart

Auteur: Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave december 2021

NUR 285

ISBN 9789403825762

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

T

ZO ZACHT EN DIK als vederdons is de sneeuw op de woudtoppen neergedaald. Met de sneeuwval van vannacht is er ook een diepe zwijgzaamheid over Kilmacdara gevallen. De vogels die altijd tussen de laaghangende takken kwetteren, lijken zich in holletjes en beschut bladgroen te hebben teruggetrokken. Alleen vlak bij mijn voeten scharrelt nog een roodborstje. Ik bekijk hem al enige tijd. Hij beweegt zich met vlugge sprongetjes over het aangeharkte tuinpad en nipt zo nu en dan aan de bevroren aarde. Binnenkort zal ik eens een handvol broodkruimels uitstrooien.

De tuindeuren worden met een klap opengegooid en Sibeal komt met een wapperende omslagdoek op me af gebeend. ‘Daar ben je! Er is zojuist een nieuwe brief aangekomen!’

Ik slaak een zucht als het roodborstje verschrikt naar de omheinende muur fladdert. Hangend aan het poortje dat naar de binnenplaats leidt, glimmen ijspegels in het bleke middaglicht.

‘Eilis!’ Sibeals opgewonden stem snijdt in mijn trommelvliezen; ik moet mijn best doen om niet ineen te krimpen. Mijn zus houdt er niet van als ik dat doe. ‘Hoor je me wel? Allemachtig, wat is het koud!’ In haar handen wrijvend komt ze op me af. ‘Wat doe je hierbuiten?’

‘Ik probeer een ge-gedicht te maken.’ Ik vertel het enigszins schoorvoetend, omdat ik nu al weet hoe ze daarop zal reageren.

Zoals ik verwacht, slaat Sibeal haar ogen ten hemel.

‘Waarom kan dat niet binnen bij het vuur?’

Ik heb geen zin om Sibeal uit te leggen hoe de stilte van het woud tot mijn ziel spreekt. Dat ik, als ik heel stil blijf zitten en mijn oren gespits houd, de diepe tonen van de bomen kan horen. De oude sparren zoemen zacht naar elkaar. De eiken rondom onze burcht brommen een laag, langzaam lied. Sibeal bezit nou eenmaal niet het geduld om zich af te vragen welke verhalen het woud vertelt, of om roerloos het gaan en staan van een roodborstje te volgen. Mijn tweelingzus is als een vlam, warmbloedig en altijd in beweging.

‘Je doet het weer.’

‘Hm?’ Ik kijk op naar haar ronde gezicht. Ze heeft wat poeder op haar wangen aangebracht, waardoor ze me doet denken aan een blozend roosje.

Sibeal zwaait ongeduldig met haar hand voor mijn ogen. ‘Ik zei: je doet het weer! Het is alsof je met de feetjes bent meegegaan.’

‘Ik hoorde je best. Je zei dat heer B-Berach een nieuwe b-brief heeft gestuurd.’

Sibeal grijnst en trekt een opgerold stuk perkament van onder haar omslagdoek tevoorschijn. ‘Je mag hem pas lezen als je uit die akelige kou komt.’

‘Is de brief niet aan jou gericht?’

‘Wat verbeeld je je wel? Dat hij minneliedjes stuurt als hij heel goed weet dat vader de brief eerst zal lezen? Berach is fatsoenlijk.’ Maar Sibeals grijns verdwijnt niet helemaal en de bloesjes op haar wangen worden wat dieper.

Ik besluit om Sibeal haar zin te geven. Hier op de Eikenburcht krijgen we zelden opwindend nieuws. Ons kasteel is een bescheiden verzameling gebouwen, voornamelijk wat stallen en werkplaatsen, met een paar lapjes grond eromheen

waar ons vee geweid wordt. Drie jaar geleden heeft vader de bouw van een toren bevolen. Die wijst nu als een priemende, stenen vinger naar de lucht, die dicht begint te trekken. De wolken hebben de kleur van leisteel aangenomen. Ik vraag me af of het opnieuw zal gaan sneeuwen. Behalve de landerijen hebben we hier niet veel; slechts een paar boerderijen in de vallei en een klooster vol monnikenbroeders in bruine pijen. Daar zal nooit een geschikte echtgenoot vandaan komen. Er is een reden dat vader welwillend toestaat dat zijn dochter brieven uitwisselt met de mysterieuze heer Berach.

Ik sluit het kleine, in leer gebonden boekje dat ik altijd bij me draag en laat het in mijn zak glijden, voordat ik van het stenen bankje overeind kom. Nu ik in beweging kom, moet ik toegeven dat Sibeal toch een punt had: mijn spieren zijn stram van de kou.

Mijn zus trekt me aan mijn mouw mee naar binnen. Hier in de hal wordt het daglicht buitengesloten, maar de kou is via zijn eigen weggetjes naar binnengeslopen.

‘Brrr!’ roept Sibeal nadrukkelijk. Ik snap het al: mijn voorliefde voor de buitenlucht wordt door haar niet gedeeld. Ik moet bijna moeite doen om haar bij te houden. Eindelijk trekt ze me een kamer in. Dit is het kleine familievertrek, waar de bedienden niet vaak komen. Moeder is van mening dat wij meisjes ook moeten leren om onze eigen spullen ordelijk te houden. Ik trek een gezicht als ik bijna over een sjaal van Sibeal struikel, die ze achteloos op de grond heeft achtergelaten. Een open boek, een bal en een klos borduurgaren liggen her en der verspreid rondom de knapperende haard.

Eindelijk draait Sibeal zich naar me om. ‘Heer Berach komt vandaag of morgen aan!’

Dat verrast me. ‘Vader zei dat hij hem pas over tw...tw...twee w...weken verwachtte.’

Sibeal zwaait de opgerolde brief voor mijn neus heen en weer. ‘Hierin staat dat hij vóór midwinter in Kilmacdara zal zijn. Luister: *Aan heer Calum van Kilmacdara, in de hoop dat dit schrijven u in goede gezondheid zal treffen...* enzovoort, enzovoort... *hoop ik met het keren van het jaargetijde bij u te mogen vertoeven. Ik kijk met verlangen uit naar het gezelschap van u en uw liefstallige familie...*’ Sibeal zwijgt en werpt me een veelbetekenende blik toe. Ik weet ook wel dat heer Berach niet mij bedoelt. ‘...en om de banden tussen Kilmacdara en Zilvermeer stevig te kunnen aanhalen. Hij zou hier vanavond al kunnen zijn, Eilis!’

‘Hm-hm,’ mompelt ik. ‘Reken daar maar niet op. Het heeft stevig gesneeuwd en de wegen zijn vast m-moeilijk begaanbaar.’

‘Ellendige sneeuw,’ zucht Sibeal. ‘Maar als hij mij net zo vurig wil zien als ik hem, zal hij vast en zeker een manier vinden om door te reizen.’

‘Je kent de man niet eens.’

‘Natuurlijk ken ik hem.’ Weer wuift ze met het stuk perkament voor mijn ogen. Waarom doet ze dat toch? Als ze wil dat ik het zelf lees, zal ze het op zijn minst stil moeten houden. ‘We hebben hele aangename brieven aan elkaar geschreven. Ik weet zeker dat hij zich inhoudt, omdat hij weet dat vader onze correspondentie ook leest. Bovendien is vader ook heel tevreden over heer Berach.’

‘Maar heb je vader ook gevraagd of hij knap is?’

Ik zie een spoortje twijfel in Sibeals blik kruipen. Ze bijt op haar volle, rode onderlip. ‘Vader zei dat hij Berach niet echt gesproken heeft tijdens de raad. Hij kon zich niet precies zijn uiterlijk herinneren. Hij zei dat hij donker haar had. O, ik weet zeker dat hij me heel goed zal bevallen.’

Dat hoop ik ook. Niet alleen voor Sibeal, maar ook

voor mijn eigen gemoedsrust. Sinds het moment dat vader aankondigde dat hij was aangeschreven door een geschikte huwelijkskandidaat voor een van ons, fantaseert Sibeal zich al een slag in de rondte over de jonge landheer van Zilvermeer. We weten dat hij de landerijen drie jaar geleden heeft overgenomen van zijn zieke vader, en dat hij sindsdien zijn best heeft gedaan om de kibbelende landheren in de omgeving te verenigen. Ik probeer me te bedenken of ik meer over heer Berach weet. Eenentwintig jaar is hij; jong voor een leider, maar niet te jong. Misschien heeft Sibeal wel gelijk om zo enthousiast te zijn over een man die ze nog nooit heeft gezien, gehoord of aangeraakt. Het wemelt in Ierland momenteel niet van de knappe, ongehuwde kasteelheren en het is nou eenmaal gepast dat zij als eerste in het huwelijk treedt. Sibeal is immers de oudste van ons twee, ook al schelen we maar een uur. Even benijd ik haar. Wat voor man zal vader voor mij weten te vinden? Kilmacdara ligt ver weg van de andere landerijen, en nog veel verder van het koninklijk hof.

‘Ik zal het m-moeten doen met een oude... een oude g-grijsaard.’

Sibeal kijkt me verbluft aan. Ik besef dat ik die gedachte hardop heb uitgesproken.

‘Een oude grijsaard, die een tweede vrouw wil,’ zeg ik, om het af te maken.

‘Doe niet zo raar. Dat zou vader nooit toestaan.’

Ik haal mijn schouders op. Als ik heel eerlijk ben, zou ik daar misschien wel tevreden mee zijn. Een oude man zal niet van me verwachten dat ik hem vergezel bij wilde jachtpartijen of rumoerige feesten, waar ik mezelf alleen maar zou beschamen met mijn hardnekkige spraakgebrek. Met een beetje geluk zal ik lange, stille uren voor mezelf hebben. Ik zou in mijn eentje door de tuinen kunnen wandelen, kijken hoe de planten groeien, en

gedichten schrijven in mijn lederen boekje. Ik denk dat ik me wel zou kunnen schikken in zo'n lot.

'Je weet maar nooit,' zegt Sibeal samenzweerderig. *'Als jullie het ons toestaan, zal ook mijn neef Cathair zich bij ons gezelschap aansluiten.* Dat schrijft Berach onderaan zijn brief. *Ik ben in de veronderstelling dat wat geciviliseerd gezelschap hem goed zal doen.* Ha, Eilis! Jij bent het braafste gezelschap dat een jongeman zich kan wensen.'

'Wie is Cathair?'

'Ik heb wel iets over hem gehoord.' Sibeal vouwt de brief op. Ze doet het zorgvuldig; eerst de ene hoek, dan de ander, zodat er geen kreukje komt in het perkament. 'Zijn neef is een van de jongste zoons van de koning, maar Agnes vertelde me dat zij van Mhaire heeft gehoord dat haar zus aan het hof werkt, en *zij* heeft Mhaire verteld dat deze Cathair van het hof is weggestuurd. Door zijn eigen vader! Hij schijnt iets te veel lolletjes te hebben gehad met de meisjes. Gehuwd en ongehuwd.' Sibeal grijnst die brutale grijns van haar.

'Waarom zou Berach zo'n m-man m-meenemen?' vraag ik misnoegd 'Waarom grijns je nou zo?'

'Kom op, Eilis! Wat ben jij ongeneeslijk saai! Berachs neef is geen crimineel, alleen een beetje wild. Berach hoopt duidelijk dat wij hem wat beschaving kunnen bijbrengen.'

'Die Cathair klinkt als een wespennest vol problemen.'

'Het hart wil wat het hart wil,' grinnikte Sibeal. 'Misschien kan hij jou iets bijbrengen over romantiek.'

'Ja hoor, Sibeal,' snuif ik. 'Ik weet zeker dat de p-p-passie vanuit zijn h art kwam. Hij was vast verliefd op al die hofdames.'

'Hoe dan ook,' zegt mijn zus, die zich haar goede humeur niet laat afnemen, 'er zal eindelijk iets te beleven zijn op de Eikenburcht.'

Ik heb nog wat tijd voor de avondmaaltijd. Ik loop de trappen op, naar het slaapvertrek dat ik met Sibeal deel. Ook hier liggen haar spullen half op haar bed, half over de vloer. Ik schuif ze opzij en wurm me uit mijn jurk, die een natte plek heeft op mijn achterwerk. Even stel ik me voor hoe heer Berach zou reageren als hij het zusje van zijn aanstaande bruid zou ontmoeten met zo'n onbeholpen plek op zo'n onstrategische locatie, en ik lach zachtjes. De wollen jurk knettert. Ik voel hoe mijn haar overeind gaat staan. Als ik een blik in de weerspiegeling van het raam werp, zie ik dat mijn gezicht wordt omgeven door een koperkleurige warboel van pluizige krullen. Het kost me flink wat geduld, een stevige kam en een kom water om mijn opstandige lokken weer in een strakke vlecht te dwingen. Tegen de tijd dat ik gefatsoeneerd ben, is het daglicht buiten grotendeels verdreven door een ijzige schemering. Ik neem plaats in de vensterbank en leun met mijn voorhoofd tegen het luik aan.

Ons slaapvertrek kijkt uit over de binnenplaats, die wordt afgeschermd door een hoge stenen wal. Boven op die wal, in het licht van dansende fakkels, zie ik vaders wachters staan. Voorbij de muur helt het pad naar beneden. Wie dat pad volgt, komt uit in de bescheiden nederzetting die bij de Eikenburcht hoort, maar van rookvuren of daken is hier niks te zien. Vanuit mijn raam zie ik alleen het woud, dat het dorpje en onze burcht zwijgend in een omhelzing sluit.

Wacht. Ik zie wél iets. Licht dat zich onze kant op beweegt. Niet veel later hoor ik mannenstemmen en paardenhoeven

die door de sneeuw knarsen. Vaders wachters zien het groepje ruiters ook. Ik hoor hen iets naar beneden roepen. Wat er geantwoord wordt, kan ik hierboven niet verstaan, maar even later klinkt het zware gekreun van de openslaande poort over de binnenplaats.

Iemand zegt iets. Er schalt een lach over het erf. Even leun ik zo ver naar voren dat ik voel hoe de wind mijn haren probeert te grijpen. Snel klamp ik me aan de vensterbank vast en schuif ik weer veilig naar binnen.

Ik heb maar vier ruiters geteld, allemaal gehuld in dikke bontmantels en diepe kappen. Dat kan niet het bezoek uit Zilvermeer zijn, toch?

‘Eilis! Eilis!’ Sibeal komt de kamer binnengestormd. Ik heb haar zelden zo paniekerig zien kijken. ‘Hij is er! Berach staat op de binnenplaats!’

Dus hij is het wel. Gek. Ik had verwacht dat een landheer met een groter gevolg zou verschijnen. Zelfs nu hij de grensgeschillen grotendeels tot bedaren heeft gebracht, is het niet heel veilig op de wegen, zeker niet nu de duisternis van de winternachten zo vroeg over de heuvels en wouden valt.

Als Sibeal zich al gerealiseerd heeft dat dit gek is, heeft ze duidelijk wat anders aan haar hoofd. ‘Ik weet niet wat ik aan moet trekken. Maakt deze jurk me niet bleek? Ik kan mijn rode aantrekken, of die gele met wint bont. Wat denk jij...?’

‘Je bent al p-prachtig,’ zeg ik zachtjes. In tegenstelling tot mijn saaie vlecht heeft zij haar rode krullen netjes vastgespeld onder een lichte, witte sluier. De donkergroene jurk die ze over een sneeuw witte tuniek draagt, benadrukt de bloesjes op haar wangen. Ze doet me denken aan het roodborstje in de tuin, of aan een lieflijk stukje hulst met rode besjes.

Sibeal laat haar armen onhandig langs haar lichaam hangen. ‘Vader en moeder ontvangen hem momenteel in de grote zaal.